

Ζουλφί Λιβανελί

Τα παιδιά
του τελευταίου
νησιού



Συλλογή
περιστέρια



ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

Είσοδος από τη Μεγάλη Πύλη

Το θέμα του νέου μυθιστορήματος του Ζουλφί ή, ακριβέστερα, τα θέματά του είναι συναρπαστικά. Πολλά επιμέρους θέματα πλέκονται και συνδέονται με ένα κεντρικό, όπως στα μεγάλα κλασικά έργα. Και το μυθιστόρημα του Ζουλφί εντάσσεται για πολλούς λόγους στα κλασικά έργα...

Ο Ζουλφί Λιβανελί γράφει για έναν δικτάτορα. Αν οι λαοί της πανέμορφης Τουρκίας δεν αξιώθηκαν να δουν μια δημοκρατία, αν στα καλά καθούμενα μπήκαν σε πολέμους, αυτό οφείλεται στους δικτάτορες. Οι δικτατορίες δε στηρίζονται πάντα σε ένα άτομο. Μπορεί να στηρίζονται και σε πολλά.

[...] Το μυθιστόρημα του Ζουλφί είναι ένα αλλιώτικο μυθιστόρημα. Εντελώς πρωτότυπο. Όταν το διάβασα έμεινα έκπληκτος. Ο Ζουλφί μας πρόσφερε μια φρέσκια ματιά στο βιβλίο του. Έναν νεωτερισμό που δεν περιμένα. Μας συστήνει έναν κρυφό δυνάστη. Κρυφό γιατί η απονιά του δεν είναι εμφανής. Είναι και αλαζόνας. Αλλά ούτε η αλαζονεία του είναι εμφανής – ή ξέρει να την κρύβει με τη συμπεριφορά του. Εμείς τους γνωρίζουμε αυτούς τους ανθρώπους. Τους γνωρίζουμε πολύ καλά.

[...] Στο μυθιστόρημα αυτό υπάρχουν οι άνθρωποι, οι αλεπούδες, το δάσος με τα πεύκα του κι οι γλάροι. Οι γλάροι, που έχουν αποδοθεί πιο γλαφυρά και από τους ανθρώπους. Οι γλάροι, που έχουν πλαστεί με τον τρόπο του Ζουλφί και δε θα μπορούσαν να βρίσκονται σε άλλο μυθιστόρημα, σε άλλο μέρος.

Ο Ζουλφί σε αυτό το βιβλίο δημιούργησε απίστευτες διαστάσεις και δυνατότητες. Όλα δένουν μεταξύ τους. Υπάρχει μια φράση στη λογοτεχνία που σηματοδοτεί το μεγαλειώδες, η «Είσοδος από τη Μεγάλη Πύλη», και αφορά τους συγγραφείς των σπουδαίων έργων.

Ο Ζουλφί με αυτό το μυθιστόρημά του έχει εισέλθει από τη Μεγάλη Πύλη.

Γιασάφ Κεμάλ

*Οι πρώτες πόρτες που ανοίγουν
στον κόσμο των ονείρων: Τα βιβλία μας*

Στην Αμάσεια, όπου πρωτάρχισα το δημοτικό, ζούσαμε στον επάνω όροφο ενός δίπατου σπιτιού στην όχθη του Γεσίλιρμακ,¹ που κυλούσε ανάμεσα σε δυο βουνά. Ο μπαμπάς μου ήταν ο εισαγγελέας της πόλης. Ο ποταμός Γεσίλιρμακ κάθε χρόνο πλημμύριζε τουλάχιστον μία φορά και τα νερά που κάλυπταν την κάτω πόρτα του σπιτιού μάς υποχρέωναν να καταφεύγουμε στα σπίτια των γνωστών μας που βρίσκονταν στα υψώματα.

Λένε ένα όμορφο παραμύθι για το βουνό στην απέναντι όχθη του ποταμού: Ένα παλικάρι, ο Φερχάτ, τρύπησε το βουνό εκείνο για να ανταμώσει με την αγαπημένη του, τη Σιρίν. Κι εγώ με τα μάτια ενός παιδιού γεμάτου περιέργεια όλο και κοιτούσα με απορία τον ποταμό που πλημμύριζε, το βουνό και τα πέτρινα γεφύρια. Η Αμάσεια για μένα ήταν μια πόλη παραμυθένια.

Τη γραφή και την ανάγνωση τις έμαθα σ' αυτή την πόλη και μπροστά μου ανοίχτηκε ένας ακόμη μεγαλύτε-

1. Ο ποταμός Ίρις – Σ.τ.Μ.

ρος κόσμος παραμυθιών και ιστοριών. Η μαγεία της λογοτεχνίας που με παρέσυρε τότε συνεχίζει μέχρι σήμερα χωρίς να έχει χάσει τίποτα απ' τη δύναμή της.

Στην πρώτη τάξη του δημοτικού, την περίοδο που μόλις είχα καταφέρει να διαβάσω, στο σπίτι μας έρχονταν τρία περιοδικά σε δέματα, πάνω στα οποία ήταν γραμμένο το όνομά μου. Ο μπαμπάς μου με είχε γράψει συνδρομητή σε τρία παιδικά περιοδικά για να με προσανατολίσει στην ανάγνωση και στη γραφή.

Περίμενα με ενθουσιασμό τις ημέρες που ήταν να έρθουν τα περιοδικά και κοιτούσα με απορία το όνομα *Ομέρ Ζουλφί Λιβανελί* που ήταν κολλημένο πάνω τους όταν τα έφερε ο ταχυδρόμος. Όταν διάβαζα τα περιοδικά εκείνα μαγευόμουν, ταξίδευα σε άλλους κόσμους.

Αργότερα σε αυτά τα περιοδικά προστέθηκαν και τα παιδικά βιβλία. Όσπου η περιπέτειά μου της ανάγνωσης κορυφώθηκε με τα νεανικά μυθιστορήματα. Ακόμη και σήμερα, τότε τότε πιάνω στο χέρι μου εκείνα τα μυθιστορήματα και τα διαβάζω με απόλαυση.

Στα δικά μας παιδικά χρόνια δεν υπήρχαν τηλεόραση, υπολογιστές και βιντεοπαιχνίδια. Εκτός από το σινεμά που πηγαίναμε πού και πού, η μεγαλύτερή μας διασκέδαση ήταν οι εκπληκτικές περιπέτειες που μας πρόσφεραν τα βιβλία.

Τις ιστορίες εκείνες τις εικονογραφούσαμε μόνοι μας, μέσα στο μυαλό μας. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι για κάθε ιστορία δημιουργούσαμε τη δική μας προσωπική κινηματογραφική ταινία.

Πιστεύω ότι και σήμερα τα βιβλία παίζουν αυτό τον

σημαντικό ρόλο στην ανάπτυξη της δημιουργικότητας και εμπλουτίζουν τη φαντασία μας.

Καθώς απευθύνω τις ευχαριστίες μου στους Σενέμ Καλέ, Τζανάν Μπαρίς και στους εργαζόμενους των Εκδόσεων Ντογάν Εγκμόντ που συνέβαλαν στη διαμόρφωση των *Παιδιών του Τελευταίου Νησιού*, εύχομαι η απόλαυση που θα αντλήσετε διαβάζοντας αυτό το βιβλίο να είναι τόσο μεγάλη, όσο αυτή που δοκίμαζα εγώ στην παραμυθένια πολιτεία μου.

Ομέρ Ζουλφί Λιβανελί

1

ΜΕΧΡΙ ΤΗ ΜΕΡΑ που εμφανίστηκε «Εκείνος», ζούσαμε χαρούμενοι στο ομορφότερο νησί του κόσμου. Το νησί μας ήταν τόσο όμορφο, που κρατούσαμε την ύπαρξή του κρυφή από τους πάντες.

Δεν ξέρω από πού ν' αρχίσω να το περιγράψω. Τώρα, αν σας πω για τα καταπράσινα πευκοδάση αυτού του μικρού νησιού, την καταγάλανη θάλασσά του που μοιάζει με φυσικό ενυδρείο, τους όμορφους κόλπους του όπου φαίνονται τα πολύχρωμα ψάρια, τους κάτασπρους γλάρους του που πετούν διαρκώς, είμαι σίγουρος ότι το μόνο που θα καταφέρω θα είναι να σας παρουσιάσω απλώς ένα τοπίο. Όμως το νησί μας δεν είχε όμοιό του, έμοιαζε με τόπο μαγικό.

Το νησί μας ήταν μακριά από όλες τις ηπειρωτικές ακτές. Τις νύχτες φορούσε τις ευωδιές των γιασεμιών κι ήταν χειμώνα καλοκαίρι τυλιγμένο μέσα στο ίδιο εύκρατο κλίμα. Με τα σαράντα σπίτια του κρυμμένα μες στα δέντρα, ήταν ένας άλλος, αυτόνομος κόσμος.

Η θαυμαστή φύση του νησιού έκρυβε μικρές εκπλήξεις. Την κατάλευκη ομίχλη του πρωινού πάνω στη θά-

λασσα, το ψιθύρισμα του αγέρα τ' απόγευμα, τις κραυγές των γλάρων πώς να τα περιγράψεις; Ή τη μαγική εικόνα των δίδυμων νησιών που, τυλιγμένα κάθε πρωί μες στην ομίχλη, ήταν σαν να κρέμονται στον αέρα; Ή την απaráμιλλη σκιά που δημιουργούσαν τα πλεγμένα κλαδιά πάνω απ' τον δενδροφυτεμένο κι απ' τις δύο πλευρές χωματόδρομο; Ή τους γλάρους που κυνηγούσαν με βουτιές στη θάλασσα; Ή τις μοβ μπουκαμβίλιες και τα δειλινά² που αγκαλιάζανε τα σπίτια μας;

Επειδή είμαι πολύ νεαρός συγγραφέας ακόμη, δεν κατέχω τις λέξεις για να τα περιγράψω όλα αυτά. Στην πραγματικότητα, αυτή την ιστορία έπρεπε να σας την αφηγηθεί ο θεός μου ο συγγραφέας, όμως εκείνος θέλησε να τη γράψω εγώ. Ποιος ξέρει με τι πλούσιο και συναρπαστικό τρόπο θα σας τα είχε περιγράψει όλα αυτά ο θεός μου. Εκείνος είναι ταυτόχρονα και δάσκαλός μου. Μου προτείνει διαρκώς βιβλία και μου μαθαίνει πώς να γράφω ιστορίες.

Ξέρετε, ο θεός με τον μπαμπά μου είχαν γνωριστεί στο πανεπιστήμιο και έγιναν πολύ στενοί φίλοι. Αφού αποφοίτησαν από τη σχολή, μια μέρα μετά από πρόσκληση του θείου ο μπαμπάς μου ήρθε σε αυτό εδώ το νησί. Κι εδώ, ο θεός γνώρισε στον μπαμπά τη μονάκριβή του αδερφή, δηλαδή τη μαμά μου. Ο μπαμπάς ερωτεύτηκε τη μαμά με την πρώτη ματιά.

Τόσο καλά συνεννοούνταν οι τρεις τους που, όποτε έβρισκαν καιρό, βυθίζονταν σε πολύωρες συζητήσεις με

2. Το λουλούδι *Mirabilis jalapa*. – Σ.τ.Μ.

άφθονο γέλιο. Τόση γαλήνη μου έδινε να τους ακούω, ώστε ακόμη και τώρα, που γράφω αυτές τις γραμμές, οι φωνές τους ηχούν στ' αυτιά μου.

Τέλος πάντων, ας επιστρέψουμε στο θέμα μας, τι έλεγα; Το νησί μας λοιπόν ήταν πανέμορφο, και οι μεγάλοι που ζούσαν εδώ δεν ήθελαν να ακουστεί τίποτα γι' αυτό. Έτσι, κρατούσαν την ύπαρξή του μυστική. Γιατί στη χώρα μας, όπου διαρκώς αυξάνονταν η μόλυνση του περιβάλλοντος, η φτώχεια και οι πόλεμοι, δεν ήταν προς το συμφέρον τους να γίνει γνωστή η ύπαρξη ενός τόπου όπου οι άνθρωποι ζούσαν με αγάπη και αφθονία μέσα σε μια τόσο αμόλυντη φύση.

Ήμασταν σαράντα ευτυχισμένες οικογένειες, οι οποίες είχαν βρει το νησί μέσα από συμπτώσεις και κατά τύχη. Είχαμε γαλήνη, κανείς δεν ασχολιόταν με τον άλλον, ζούσαμε όλοι μαζί ειρηνικά. Μετά από τη ζωή στην ηπειρωτική χώρα ανάμεσα σε ανθρώπους που αλληλοεχθρεύονταν κι όπου ίσχυαν καταπιεστικοί κανόνες, αγαπούσαμε τόσο πολύ τους γείτονές μας σ' αυτό τον παραδεισένιο τόπο, που τον είχαμε ονομάσει «Τελευταίο Νησί». Ναι, ναι, αυτό ήταν το τελευταίο νησί, το τελευταίο καταφύγιο, η τελευταία ανθρώπινη γωνιά. Το μόνο που θέλαμε ήταν να μη χαλάσει αυτή η ευτυχία.

Επειδή δεν πιάναμε τα κανάλια της τηλεόρασης και δεν είχε και ίντερνετ, μαθαίναμε τις ειδήσεις γι' αυτά που συνέβαιναν στον τρελό μας κόσμο μόνο από τις εφημερίδες που έφερνε το πλοίο που περνούσε μία φορά την εβδομάδα. Οι εφημερίδες έγραφαν ότι οι πόλεμοι, η φτώχεια και οι αδικίες οξύνονταν. Αλλά αυτά απασχολού-

σαν τον λαό του νησιού όσο και οι διαστημικοί πόλεμοι, ήταν τόσο μακριά.

Κι όμως, κάναμε λάθος. Στην πραγματικότητα δεν ήμασταν μακριά από τις κακίες – ζούσαμε μέσα στον πυρήνα του παραλογισμού.

Δυστυχώς, δεν αναγνωρίσαμε αυτή την αλήθεια ακόμη κι όταν ήρθε στο νησί μας ο «Πρόεδρος», έχοντας εγκαταλείψει απρόθυμα την κρατική διοίκηση που ασκούσε επί πολλά χρόνια. Πιστέψαμε ότι ήρθε ως ένας κουρασμένος ηλικιωμένος άνθρωπος για να ξεκουραστεί.

Όμως ο Πρόεδρος είχε τρομερά σχέδια για το Τελευταίο Νησί μας...

Πριν αρχίσω την ιστορία μου, μάλλον πρέπει να σας μιλήσω λίγο και για το παρελθόν του νησιού.

Αυτό το ερημονήσι το είχε αγοράσει χρόνια πριν ένας πολύ πλούσιος επιχειρηματίας. Κι όταν γέρασε, έφτιαξε ένα όμορφο μέγαρο και εγκαταστάθηκε εδώ με τους υπηρέτες και τους υποτακτικούς του. Πέρασε τα τελευταία του χρόνια μακριά από τα προβλήματα, ψαρεύοντας και παίρνοντας τον υπνάκο του πάνω στην αιώρα.

Στο μεταξύ, επειδή βρέθηκε τη μοναξιά, κάλεσε μερικούς γνωστούς του και τους ενθάρρυνε να χτίσουν σπίτια. Οι άνθρωποι ήρθαν κι έφτιαξαν σπίτια μικρότερα από το δικό του. Ο επιχειρηματίας δε τους ζήτησε χρήματα για τα οικόπεδα. Εξάλλου, για να κατασκευαστούν τα ξύλινα σπίτια, εκμεταλλεύτηκαν τα δάση του νησιού κι εργάστηκαν συλλογικά χρησιμοποιώντας φυσικά υλι-

κά. Λέγε λέγε όλοι στους φίλους και στους συγγενείς τους, το νησί τελικά έφτασε τα σαράντα σπίτια.

Ο πλούσιος επιχειρηματίας σ' αυτό το σημείο σταμάτησε τις αφίξεις στο νησί και δεν επέτρεψε να κατασκευαστούν περισσότερες κατοικίες. Γιατί δε θέλησε να χαλάσει η φυσική ομορφιά, η ησυχία και τα καταπράσινα δάση του τόπου.

Όταν πέθανε ο ιδιοκτήτης του νησιού, το σπίτι του πέρασε στον μεγαλύτερο γιο του. Κι αυτός ο κύριος, ο οποίος δεν είχε εξάλλου και πολλές σχέσεις με δουλειές και επιχειρήσεις, προτίμησε επίσης να ζήσει στο νησί.

Με τον καιρό, όπως αυτός έτσι και οι νησιώτες ξέχασαν ότι εκείνη η οικογένεια ήταν ιδιοκτήτρια του νησιού. Θεώρησαν ότι ήταν απλοί νησιώτες όπως όλοι, που απλώς κατοικούσαν σε ένα μεγαλύτερο σπίτι, και άρχισαν να αποκαλούν τον γιο «Αριθμό 1». Έχουμε μια πολύ αστεία παράδοση εμείς, τους ανθρώπους εδώ τους αποκαλούμε τις περισσότερες φορές με τον αριθμό του σπιτιού τους.

Παραδείγματος χάρη, ο θείος μου ο συγγραφέας ονομάζεται «Αριθμός 7». Γιατί όταν ο θείος μου αναζητούσε ένα ήρεμο μέρος για να γράψει, ένας φίλος που αγαπούσε πολύ τα βιβλία του του παραχώρησε το δικό του σπίτι. Το σπίτι με τον αριθμό 7 είναι ένα από τα πρώτα σπίτια στο νησί.

Όταν η μαμά και ο μπαμπάς μου γνωρίστηκαν εδώ και αποφάσισαν να παντρευτούν, ξεκίνησαν αμέσως να κατασκευάζουν κι αυτοί ένα σπίτι. Επειδή είχαν την ευκαιρία να φτιάξουν το πέμπτο σπίτι από το τέλος ανά-

μεσα στα σπίτια του νησιού, που ήταν περιορισμένα στα σαράντα, η οικογένειά μας αποκαλείται «Αριθμός 36».

Συνεχίσαμε να ζούμε εδώ και μετά τη γέννησή μου. Δυστυχώς, επειδή δεν υπήρχε σχολείο στο νησί αναγκαστήκαμε, αν και δεν το θέλαμε καθόλου, να επιστρέψουμε στην ηπειρωτική χώρα. Όμως είχαμε πάντα μες στα μάτια μας την απαράμιλλη ομορφιά του νησιού και κάθε καλοκαίρι ερχόμασταν τρέχοντας εδώ.

Ύστερα, μια μέρα, ο μπαμπάς μου, ενώ εγώ ήμουν στην όγδοη τάξη, αρρώστησε και τον χάσαμε ξαφνικά. Έτσι, μόλις έκλεισε το σχολείο, εγώ με τη μαμά, στη μνήμη των ευτυχισμένων ημερών μας, επιστρέψαμε για τις καλοκαιρινές διακοπές στο νησί μας κι αμέσως προσαρμοστήκαμε στη νησιωτική ζωή σαν να μην είχαμε φύγει ποτέ.

Τα σπίτια μας αρχίζουν από την άκρη της αποβάθρας. Εκεί μεταφέρονται με μικρές βενζινακάτους τα φορτία από το πλοίο που έρχεται μία φορά την εβδομάδα κι αράζει στ' ανοιχτά. Αρχίζουν με τη σειρά, από το 1, 2, 3... και συνεχίζουν μέχρι το 40. Πλάι στην αποβάθρα υπάρχει ένας μπακάλης που καλύπτει κάθε είδους ανάγκη μας. Ο κυρ μπακάλης έχει και ένα απλό ψαράδικο κάτω από μια τέντα, όπου διαθέτει φρέσκα ψάρια της ημέρας και άλλα θαλασσινά. Εγκαταστάθηκε χρόνια πριν με την οικογένειά του στο νησί και από τότε έγινε αναπόσπαστο κομμάτι του. Τον λέμε απλά «ο μπακάλης», γιατί εκείνος δεν έχει αριθμό. Μαζί με τη γυναίκα του και με το βουβό αγόρι τους, που σχεδόν μεγάλωσε στα χέρια των νησιωτών, ζουν πίσω απ' το μαγαζί, στην καλύβα με τα δύο δωμάτια.

Μάλιστα!... Νομίζω πως σας έχω δώσει όλες τις πληροφορίες σχετικά με το νησί. Τώρα πια μπορώ να αρχίσω να αφηγούμαι την ιστορία μου. Όμως όχι, δεν είναι δυνατόν, ξέχασα να αναφέρω τους παλαιότερους γείτονές μας, τους πραγματικούς ιδιοκτήτες του νησιού: τους γλάρους.

Τους γλάρους που βουτούν στη θάλασσα με άγριες κραυγές και φέρνουν στην ξηρά θριαμβευτικά τα ψάρια που 'χουν πιάσει σε μια δυο πιθαμές βάθος, τους γλάρους που μιλούν μια γλώσσα δική τους αποτελούμενη από τους ποικίλους ήχους που βγάζουν.

Τους γλάρους, που δεν τους ενοχλεί κανένας νησιώτης, τους γλάρους, που είναι οι πραγματικοί ιδιοκτήτες των βοτσαλωτών ακτών του νησιού, που αφήνουν τ' αυγά τους στα βράχια και παραφυλάνε για κάποιον πιθανό εχθρό χωρίς να παίρνουν το βλέμμα τους απ' τον ορίζοντα.

Τους γλάρους, που κάποιες νύχτες σεργιανούν στις ταράτσες των σπιτιών μας βγάζοντας ήχους που μοιάζουν με τον βηματισμό ενός μεγαλόσωμου άντρα.

Ήμασταν τόσο εξοικειωμένοι με τις λευκές αυτές σκιές, που σχεδόν είχαμε μάθει τη γλώσσα που μιλούσαν μεταξύ τους. Μπορούσαμε να καταλάβουμε πότε θύμωναν, πότε προειδοποιούσαν ο ένας τον άλλο, πότε ερωτοτροπούσαν, πότε μάλωναν τα μικρά τους.

Η πιο έξυπνη δουλειά που έκαναν όσοι πρωτοήρθαν στο νησί ήταν να μην τρομάξουν τους γλάρους, τους πραγματικούς αφεντάδες αυτής της γης, να μην απειλήσουν τη ζωή τους. Οι γλάροι αρχικά παρατηρούσαν κα-

χύποπτα αυτά τα παράξενα όντα που πάτησαν για πρώτη φορά στο νησί, δηλαδή τους ανθρώπους, και επί χρόνια τους εξετάζανε για να καταλάβουν αν θα απειλήσουν τα αυγά ή τα μικρά τους. Τελικά, επιτεύχθηκε η αρμονία μεταξύ των ανθρώπων και των γλάρων και αυτά τα άγρια πουλιά κι οι άνθρωποι που το σκάσανε απ' τις μεγάλες πόλεις, όπου κυριαρχούσαν ο πόλεμος κι η πείνα, έκαναν μια σιωπηρή συμφωνία: να μην μπερδέψουν τους ζωτικούς τους χώρους.

Δυστυχώς αυτή η συμφωνία άλλαξε για πάντα με την πώληση ενός σπιτιού.

Μέχρι εκείνη την ημέρα δεν είχε πωληθεί κανένα από τα σπίτια του νησιού, επειδή οι ιδιοκτήτες τους προτιμούσαν να κατοικούν σε αυτά ή να στέλνουν στο νησί κάποιον δικό τους άνθρωπο. Όμως, όταν ο κύριος που κατοικούσε στον αριθμό 24 έπαθε καρδιακή προσβολή και ο γιατρός μας δεν κατάφερε να τον σώσει, τότε ο γιος του, που ζούσε στην πρωτεύουσα, έβγαλε το σπίτι προς πώληση.

Εμείς αυτό δεν το μάθαμε από τον γιο του αλλά από τις αγγελίες πώλησης ακινήτων στις εφημερίδες. Το γεγονός προκάλεσε μεγάλη αναστάτωση στο νησί. Όλοι λυπήθηκαν πολύ για την πώληση του σπιτιού. Τον Αριθμό 24 τον αγαπούσα κι εγώ πάρα πολύ. Εκείνος μου είχε μάθει να ψαρεύω.

Σε μία από τις εφημερίδες υπήρχαν έπαινοι για το νησί μας με τον τίτλο «*Σπίτι προς πώληση σε νησί που είναι επίγειος παράδεισος*». Αυτή η αγγελία στην εφημερίδα σήμαινε ότι το Τελευταίο Νησί μας, που επί χρόνια το κρατούσαμε μυστικό από όλους, όπως και η μικρή μας

κοινότητα είχαν γίνει γνωστά στους πάντες κι η γαλήνη μας είχε διαταραχτεί.

Ποιος ξέρει τι σόι άνθρωπος θα αγόραζε το σπίτι;

Στην πραγματικότητα, εγώ κατά βάθος χαιρόμουν, επειδή μπορεί αυτοί που θα έρχονταν να είχαν παιδιά στην ηλικία μου και ίσως να παίζαμε παιχνίδια μαζί τους εγώ και ο βουβός φίλος μου.

Αχ, όπως όλοι οι νησιώτες, έτσι κι εγώ ήμουν πολύ αφελής, δεν μπορούσα να δω τον κίνδυνο που πλησίαζε.

Το γεγονός της πώλησης του σπιτιού τούς είχε αναστατώσει όλους τόσο πολύ, ώστε η μαμά πρότεινε να μαζέψουμε χρήματα και να αγοράσουμε τον αριθμό 24. Όμως οι νησιώτες, που είχαν συνηθίσει στην τεμπελιά της ζωής στο νησί, δεν κατάφεραν να πάρουν μια απόφαση και να το κάνουν αυτό πραγματικότητα. Είχαν χάσει το ενδιαφέρον τους για τα κοινά. Στη ζωή τους δεν υπήρχε ούτε κυκλοφοριακή συμφόρηση ούτε δουλειές ούτε λογαριασμοί ούτε τράπεζες.

Όλοι οι νησιώτες έβγαιναν το πρωί απ' το σπίτι με όποια παλιά φθαρμένα ρούχα έβρισκαν μπροστά τους, κουβέντιαζαν με τους γείτονές τους, έπιναν καφέ, μερικές φορές έκαναν μπάνιο στη θάλασσα, άλλες φορές ψαρεύανε, ζούσαν σαν το νερό που κυλά αργά, χωρίς να βιάζονται.

Τελικά, μια μέρα, η εναγώνια αυτή αναμονή μας τελείωσε.

Είδαμε ένα ταχύπλοο σκάφος να έρχεται προς εμάς σκίζοντας τη θάλασσα. Από μέσα κατέβηκαν άνθρωποι κοστουμαρισμένοι, με μαύρα γυαλιά και ασύρματους

στο χέρι. Αφού μίλησαν για λίγο με τον κυρ μπακάλη, τον πήραν κι αυτόν μαζί τους και πήγαν στον αριθμό 24. Έμειναν μία ώρα στο σπίτι, ένας από αυτούς τράβηξε πολλές φωτογραφίες με τη μεγάλη φωτογραφική μηχανή που κρατούσε. Μετά γύρισαν το νησί και, αφού επιβιβάστηκαν και πάλι στο σκάφος, έφυγαν. Εμάς ούτε που μας χαιρέτησαν.

Ποιοι ήταν αυτοί, τι έκαναν; Για ποιον εργάζονταν; Αφού έφυγαν, ο μπακάλης, στον οποίο τρέξαμε αμέσως με περιέργεια, μας είπε ότι γνώριζαν τα ονόματα όλων μας.

Ήταν πολύ παράξενο, από πού τις είχαν πάρει αυτές τις πληροφορίες;

Ο θείος μου ο συγγραφέας, στυλώνοντας το βλέμμα του στον ορίζοντα, είπε:

«Είναι φανερό ότι κάποιος πολύ σημαντικός έρχεται στο νησί και αυτά τα άτομα είναι η προσωπική του ασφάλεια. Προετοιμαστείτε, φίλοι μου, το νησί μας δε θα είναι πια όπως παλιά».

Μετά, μια μέρα, ήρθε «Εκείνος». Κι όπως είχε πει ο θείος μου, η ιστορία και η μοίρα του νησιού μας άλλαξαν για πάντα.